

SZENTESI LAP.

VEGYESTARTALMU HETILAP.

<p>Élap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények a kiadóhivatalhoz intézendők.</p> <p>Előfizetési árak:</p> <p>Egész évre . . . . . 4 frt. Fél évre . . . . . 2 frt. Negyed évre . . . . . 1 frt.</p>	<p>HIRDETÉSI ÁRAK:</p> <p>A három hasábra terjedő petitsorért egyszeri hirdetésnél 18 kr., a két hasábosért 12 kr., egy hasábosért 6 kr. számítottatik.</p> <p>Bélyegdíj minden egyes beiktatástól 30 kr.</p>	<p>Megjelen e lap betenkint <i>vasárnap</i> egy iven.</p> <p>A „Nyitőr“ben a háromhasábos petitsor igtatási díja 15 kr. o. é.</p>
--	--	---

Szélső alatt.

A felkorbácsolt tenger magasan járó hullámai is lecsendesülnek; — a vihar elvonulta után a komor látványt nyújtott táj ismét mosolygó képet ölt: mi természetesebb, mint hogy a nem rég mult izgalmas napok multával városunk polgárainál a hevült kedélyeknek nyugalma lassanként szintén visszatér. Nem sokára szent lesz ismét a béke. Hiszen nem is volt elkeseredett harc; egyszerű dolog volt az egész; a különböző nézetek, különböző vélemény, ellenkező elv sorozta lakostársainkat két külön táborba, melyekről ellehetett mondani koszorú költőnkkel: „a hadak rokon felekből, hí magyar fiakból álltak, mint a ketté vágott alma két hasábjai valának.“

Megválasztották országgyűlési követüket, teljesítették polgári kötelességüket, most már ismét napi rendre térhetnek; az egyik fél megelégedve győzelmével; a másik fél a megnyugvás nemes érzetében, melyre hivatkozott már akkor is, midőn a zajos napokban kiáltványai-ban ama jelszót használta: „a népszava Isten szava!“

Visszatér újra az egyetértés, hisz polgáraink példás békeszeretetről eléggé ismeretesek; Szentés polgárai szeretni tudnak; a szeretet pedig kész az elnézésre, és az emberi gyarlóságuk számítva be mit netalán egyik másik vétett, — feledni tud.

Hogy elnézni, feledni tudnak polgáraink; elég lesz egy példával illusztrálnunk; elég felemlite-

nünk azon gyakori esetet, mikor ama napokban — melyekben a gyarló ember, a ki teheti, a pressiora annyira hajlandó — mondjuk mikor ama napokban egyik másik helybeli pénzintézet némely alábbrendelt hivatalnokai azzal fenyegették polgártársaink többjeit, hogy ha nem szavaznak a kormánypárt jelöltjére, a pénzintézetből birt költsön nekik felmondani, tőlük behajtatni fog; s ez által a mai inséges időkben, hol a szegényebb sorsu ember annyira meg van szorulva, nem egy félekenyt, nem egy könnyen hívót, vagy arra kényszeríték, hogy meggyőződése ellen cselekedjék, vagy arra, hogy legszebb polgári jogának gyakorlásától tartózkodjék, vagy ha egyebet nem, legalább számtalanoknak sok aggodalmat okoztak.

(Jól kívánjuk magunkat megértetni, nem a pénzintézetek mint testületek, nem azoknak választmánya: hanem alábbrendelt személyek — s akarjuk hinni, felsőbbjeik tudtán kívül — éltek oly fogásokkal.)

S ime, szemben e visszaéléssel, melyet a törvény — kimondván a vétkest azokra, kik valakit valamely előny megvonásával fenyegetnek ha erre vagy arra szavaz, vagy nem szavaz — oly szigoruan büntetni akar, békeszerető polgáraink még is nem vették igénybe a törvény által történő megtorlást; mert a mint egyrésztől magyar természetük a feladó szerepétől irtózik, ugy másrésztől szives szeretetük, mely keblükben honul, feledni tud.

A békés egyetértés tehát majd csak vissza-

fog térni, a zajlott hullámok lassan elsimulnak; térjünk ügyeinkre, melyek egyelőre leszorultak a napi rendről. Térjünk azokra már azért is, mert, miután a haza ügyeiről gondolkozva igyekeztünk, hogy városunk az ország tanácsában a honatyák gyűlésén méltóan legyen képviselve, városunk előmeneteléről, haladásáról sem szabad megfeledkeznünk. Ime figyelmeztetésül szolgál nekünk egyik volt szentesi képviselőjelölt szerkesztősége alatt megjelenő fővárosi lap a „Hon“, mely egyik, csak e napokban megjelent számában, az ujonnan választott honatyáknak előre is azon tanácsot adja: hogy az összeülő parlamentben ne hozzák mindjárt elő egyes kerületeknek, vidékeknek ügyeit, óhajait; mert midőn első sorban és mindenek előtt az összes haza bajai igényelnek orvoslást, az egyes vidékek érdekeire nem lehet tekinteni; — ezen az új honatyáknak adott leccében csattanósan figyelmeztet bennünket, hogy tehát saját ügyeinkről magunk gondolkozzunk, magunk tisztázzuk, rendezzük azokat: — tegyünk, munkálódjunk, hogy minél kevesebbet alkalmatlankodjunk oda fen.

Lapunk feladatához hiven, tehát csak kötelességünket teljesítjük, ha most a szélső alatt visszahívjuk polgártársaink emlékébe ama megkezdett főügyünket, melynek mikénti megoldásától függ városunk anyagi és szellemi előhaladása, nagysága, vagy — eltörpülése.

Ez az ügy megyénk székhelyének Szentésre hozatala.

Polgártársaink emlékezni fognak, hogy a

T Á R C S A.

Az örült. nő.

— Egy fehér barát emlékirataiból. —

(H. C. után.)

(Folytatás.)

A beteget levetkőztettük, ágyba fektettük, hült tagjait párnákkal melengettük, halántékait, homlokát, ajkait erősítő szerekkel nedvesítettük. Irtózatossá telt, míg eszméltre tért. Szempillái megnyitak, szemci rémülten forogtak üregekben, végre reám meredeztek. Ugy tetszett, felösmert, dermedt keze alig észrevehetőleg megrándult kezemben. — Én kérdezgettem, vigasztaltam, megnyugtati igyekeztem őt, szavaimra nem kaptam feleletet, de szeméből olvashattam, hogy megértett. — Mindent megkísérlettem, a mit tudtam, s a mi eszembe jutott, a mozdulatlan test felelevenítésére; százféle parancsot is osztogattam a komornyiknak; meleg theát csepegtettem a beteg szájába; — túrtu, hisz nem szegülhetett ellene. — Ujabb kínos óra telt el így; ekkor megmozdult keze, s erősen megragadta az enyémet. A fagyasztó dermedtség mint látszott lázas forróságnak adott helyet; a beteg arca kipirult, ajkai mozogtak, beszélni erőlködött, de egy szót sem érthettem; — még is reményleni kezdettem; letérdeltem ágya mellé s vigasztaló szavakkal biztatgattam; ő megértett; könyfátyolozta szeme hálásan tekintett reám.

Intettem a komornyiknak s Emmához küldém, tudakozódnék hogy léte felől. Nem sokára visszatért, jelentvén, hogy a szegény leány folytonosan sir.

Kérdeztem a gróft, nem ohajtja-e látni leányát? — nem adott igenlő jelt; hanem még erősebben szo-

ritotta kezemet, annyira, hogy a vérkeringés megakadt ereimben.

A legelső szó, mely ajkain felhangzott, az én nevem volt. Magam örvendtettem; ő bő könyeket hullatott. — Homloka forró volt, mint az izzó vas.

„Ott ott! — látod?“ szolt tompa hangon, s hosszú szünetek között, „ott! — június 14-e — Eliz! — oh, fiam! — sötét! sötét éj!“

Hangosan zokogott; majd Imre öcsését hívogatta, gondolatai a rég malt időkben tévedezhettek. „Tizenöt lépés — ez sok! — elég lesz őt. — Egyik golyónak találni kell. — Vér vér! — Ott a fűvön; — Eliz fehér kendőjén. — Könyezel? — Isten veled! — Nem lehetsz nőmmé kedvesem! — Király leány rabszolgájává kell lennem. — Isten veled! — Oh, mily borzasztó . . . .“

Ujra elhallgatott, arcvonásain meglátszott, hogy agyában mint cikázó villámok sebesen úzik egymást a gondolatok. — Gyakran ijedten sikoltott fel; mintha valami kísértet ellen küzdene; hol Istenhez fordult, hol káromkodott; — hol párnái közé rejtve arcát, keservesen sirt.

Szivem majd megrepedt e látványra; ujra kérdeztem: nem ohajtja-e látni Emmát? — Nem akarta.

Valahára megérkezett az orvos; nyomban utánna a néne lépett be a szobába; — magatartása most is feszes szertartásos volt; a rémletes jelenetek daczára, s keservének közepette is a méltóságos grófnő maradt, ki nem feledi s nem vét az udvar illemszabályai ellen.

A beteg ágyához lépett, vigasztalta a szenvedőt, sirt, de mind e mellett nem mulasztá el inteni a cseleedséget, figyelmeztetni őket, mint viseljék magukat a beteg irányában; mindezt megszokott, kimért, ünnepies hangon tevő.

Az orvos a beteghez közeledett. Ez felismerte őt, de meglátszott rajta, hogy nem bizik segélyében. — Helyt akartam engedni a várva várt segítőnek; a gróf nem bocsájtotta el kezemet.

Bármit kérdezett is az orvos, a beteg nem felelt. Mi elbeszéltek a betegség kitérését, eddigi folyását; az orvos soká, néma gondolatokba merülve bámult maga elé; majd leült s irt; mustárt köttetett a beteg testére, eret vágott rajta. Egy lovász legény újabb lovon vissza vágatott a városba gyógyszeréért.

Az orvos leült a beteg mellé, gondosan megfigyelte minden érverését; megígérte, hogy az éjt a kastélyban tölti. Kivültem mindenkit eltávolított a szobából.

A láz is megszűnt, a beteg elaludt. Ki akartam bontakozni, hogy Emmához lopózzam, ki magára hagyatva volt kétségbeesésével. Hasztalan. Álmában is oly erősen szorongatta kezemet, hogy felébresztése nélkül nem távozhattam.

Maradtam tehát; de suttogva kértem az orvost, tekintené meg Emmát. Halkan eltávozott. Szorongva vártam visszatértét.

„Testben ép“ szolt a visszatérő, „de ez újabb eset nagyon felizgatta képzelődését. — Hisz ő is ismeri őt.“

„Mit tart felőle?“ kérdém aggódva.

„Majd lecsendesedik ismét, lelke, teste különben ép, szórakoztató utazás, légváltoztatás, s az idő mindent jóvá teend. Nincs mitől rettegünk. Hanem itt, itt!“ szolt s jelentőségteli pillantást vetett a szendergőre.

A gróf felébredt, a láz elhagyta őt; oly gyöngy volt, akár egy haldokló. — Ujra kérdém: nem ohajtja-e leányát látni? — „Igen“-t intett fejével. Kiszabadítam kezemet s Emmához rohantam.

Beléptemkor felugrott s karjaimba dőlt. — Haja

május hónapjában tartott tavaszi megyei közgyűlésen elbukván a szentesiek amaz indítványa: hogy a székhelynek Szentesre leendő áttétele elvben kimondassék; egy bizottság küldetett ki azon feladattal: hogy ez ügyet tanulmányozza, hogy megbírálja hová lesz legcélszerűbb áttenni a székhelyt. (Szegedre-e? Vásárhelyre-e? Szentesre-e?) Hogy költségvetést készítsen, mely előtüntesse azt, mennyibe kerül az áthelyezés; végre: hogy kimutassa, megbírja-e a megye közönsége az áthelyezés költségeit?

E küldöttségnek meghagyatott: hogy munkála út, működése eredményét az őszi közgyűlésre beterjessze. Igaz, hogy a követválasztási tény a legközelebbi napokban mindenki elméjét foglalkoztatá, de már most az, a megye egész területén be van fejezve, nyugodtan foghat a küldöttség feladatának teljesítéséhez. — Kivált városunk azon polgárait, kik e küldöttségbe beválasztottak, akarjuk e helyen is kérni, hogy megemlékezve városunk ohajáról, — mely kívánságát oly nagy áldozatkészséggel (minő az építendő megyeház számára szükségelt telek, egy millió téglá, és a kívántató fedél-cserép mennyiség ingyen való felajánlása) támogatta; igyekezzenek, miszerint ez ügy feledésbe ne menjen, hanem felszínen tartassék.

Nem szükséges, hogy a székhely Szentesre áthozatalának mind városunkra, mind az egész megyére, különösen pedig alkotmányos életünkre kiterjedő üdvös voltáról újabb értekezzünk, meg volt az vitatva e lapok hasábjain; legyen tehát ez alkalomra elég a figyelmeztető kérdés; mi reményljük, hogy küldötteink tette buzdulva, miután mult napokban azon fáradtak, hogy viruljon a hon, most meg azon fognak törekedni, hogy felviruljon városunk is.

Néhány szó a családayákhöz mint nevelőkhöz.

II.

Mint mondám, az ember első, jövőjére legnagyobb befolyást gyakorló nevelését, vagyis

leendő boldog vagy boldogtalan életének alapját a szüléktől; de különösen a melléje támpontul rendelt édes anyától nyerni. Ez a bölcsőnél szoktatója, majd a járásban, beszélésben oktatója, s különösen népünknel legtöbbször a gyermek egész életpályájának intézője, tanácsadója, szóval mindenben vezére. Szükséges volna hát hogy az édes anya komolyan számot tudna adni a rendszerről, mely neki gyermeke nevelése körül irányul szolgál.

Rendszer? törvény? — nevetséges! vajjon hány házba kellene benyitnunk míg anyára találunk, ki tudná, hogy minek az, vagy tulajdonképen micsoda is az? A gyermeket, ha rosszul cselekszik megpirongatják, megdöngetik, a mint a vétség követeli; (a vétség a büntetés fokmérője) ez a rendszerük: — ezt követik míg a gyermek 15—20 éves nem lett vagy míg el nem gondolják, hogy „az bizony már nem arra való hogy megverjük;” — s ha ekkor sem hagy fel gonosz tetteivel, a mint hogy legtöbbször nem is hagy fel azokkal; akkor a szülők a nevelő legbűnösebb, legalacsonyabb fegyveréhez az átok és szidalmához fordulnak. Hogy a gyermek ilyenkor rendesen mosolyog, s kineveti az öregeket; ezt nem csak én, hanem bárki is tapasztalhatta. Ily nevelési mód mellett a jó gyermeket csakugyan csupán a véletlennek köszönhetik.

Néhutt már van némi rendszer, de nem tudják: mikor mit, és mennyit tegyenek.

Nem ritkán tapasztalhatjuk, hogy a 2—3 éves gyermek valamely gonosz tettért korához mért büntetést azért nem kap, mert a szülék téves nézete szerint, még oly gyenge a gyermek, hogy nem is tudja miért bűnhődik, s így a büntetés eredmény nélkül marad; — más helyt ismét — később veszélyes bűnné fajulható szeszélyért, pajkosságért — csak azért nem intik meg a gyermeket mert mint a szülők rendesen mondani szokták: kár volna miatta bántani; elmarad az magától, ha a gyermek esze megjő. Szomorú tévedés! a gyermek szabad fékre eresztett önkénye, később minden bizonynyal alapja leendő minden bűnnek.

tett önkénye, később minden bizonynyal alapja leendő minden bűnnek.

A gyermek nevelését egyenesen a bölcsőnél kell kezdeni. Igaz, hogy a gyermek világra jött első napjaiban oly annyira érzéketlen, hogy érzéki szerveire szem, fül, orr, száj, szóval érző tehetségeire gyakorolt benyomások egyelőre egészen észrevétlenül maradnak; azonban a prométheusi szikra, melyet a természet az ember születésével homlokára csókolt, csak hamar pislogni kezd; úgy hogy nem sokára sirni kezd az emelőért, vagy hogy bölcsőjéből felvegyék, hogy hintázzák, lóbálják. Ha egyszer tapasztalta, miszerint egy nyikkantása elég hogy kívánsága teljesíttessék; rendesen e fegyvert fogja használni kényelme kiereszkolására.

Ime mily korán ébred a gyermekben az öntudat, már pedig az öntudat ébredtével, meg kell kezdeni a nevelést is; — ez ekkor előljárójában csak pusztá szoktatás még; de el nem mulasztható. A gyermeki lélek még olyan mint a viasz, mely a nevelői befolyás alatt oly alakot ölt, milyenre észszerű öntudatos eljárás után számítanunk szabad. E befolyást annak idején kell megkezdeni, és szigorú következetességgel tovább folytatni.

A nevelés tehát nem a 2—3—5 vagy 6-ik évvel, hanem a bölcsőnél kezdődik; ott hol a gyermek mosolyogni, nyögdecsegni kezd. Szükség hogy már itt állítsunk fel bizonyos törvényt, mely némely dolgok megengedése, mások eltiltása által fölébressze a gyermekben a törvény lételének érzetét, mely alapja leendő későbbi teendőinknek. A mi rossz, attól folytonos figyelem mellett le, a mi jó s szükséges, hogy a gyermek sajátjává legyen, folytonos figyelem mellett rá kell szoktatnunk. Igaz, hogy ez fiatal, komolyan gondolkozni még nem tud s nem akaró édes anyának nem leendő kellemes mulatság, sőt ilyeneknél a folytonos bosszankodás sem marad el; de azon tudat, hogy az anyaság magasztos feladatának sikeres megoldása csak ezáltal eszközölhető: kell, hogy minden, még a

széjjel omlott, szeme könyben lábadt, halavány arcát fájdalom dülta fel.

„Izidor!” kiáltott fel zokogva, „meats meg! — kérelhetlen sorsom mindinkább közeledik; borzasztó leendő végem! — Itt hagyjalak téged, az életet, e szép földet, ifjú koromat? — az örültség már már rám borul.”

„Emma!” szóltam esdőleg, „kedves testvérem! — légy nyugodt; gondolj atyádra, ki talán végóráján van. Az orvos tapasztalt férfiú, azt állítja, hogy tested, lelked ép; ne gyötörd magad alaptalan képzelődéssel. Felejtse most aggodalmadat atyád kedvéért. — Vigaszra van szüksége, ne fokozd baját kétségbeeséssel. Ő most jobban van némileg, még reménylhetünk, talán elmúlik baja, s mindnyájunkra öröm derül.”

„Oh érzem, érzem!” szólt és szíve hallhatólag dobogott, „ha meglátom örült vonásait, azonnal áldozatul esem, s magam is megörülök.”

„Kövess engem” szóltam csaknem parancsolólag, „apád és Istened nevére kérek; — a gyermek nem hagyhatja el atyját végórájában.” Átkarolta nyakamat mindkét kezével, s jött; jobban mondva vittem az ingadozót a beteg szobájába.

Letérdeltünk az ágy mellé. Emma zokogott a gróf erőtlén kezét fejére tévé, s bágyadt hangon szólott: „Ó — ő — legyen őrzőangya . . . megáld . . .” Szeme elhomályosodott, keze mozdulatából azt gyanítám, hogy a megtört leány eltávoztát ohajtja. — Iszonyatos gondolat lehet egy atyára nézve gyermekeit elhagyottnak tudni e világon!

Egyszerre felült ágyában; ijedten hátráltunk; jobb keze újból megragadta kezemet. „Most! itt az ideje,” szólt erős hangon, „siessünk, mindjárt késő: ott jön megint . . . az ő kendője . . . Izidor! — szobámban íróasztalomban — sárga szekrényke — tied — tied — siess — siess!”

Azt gondoltam az örület szólt belőle, de ő parancsolólag folytató: „siess! — gyorsan — sárga szekrényke — tied.”

(Folyt. köv.)

Bosszu és szerelem.

(Beszély.)

Irta SIMA FERENCZ.

(Folytatás.)

A két akasztófa öt percz múlva lóháton, az őszi vetéseken keresztül Lajos felé vágatott.

„Azt hiszem” mondá Dönti — már jó távol hagyva a válság színhelyét, „hogy benned oly czimborára találtam, ki megérdemli, hogy megosszam vele kenyerem.”

„Bátya! én kevesellem ezt a két emberből álló companiát.”

„Már rég foglalkozom egy hatalmas banda megteremtésével,” mondá Dönti sajtáságos mosolyával. — „Azt hiszem, hogy ez most kettőnknek jobban fog sikerülni.”

„De hát eddig — mindig gyalog kóringyált kend?”

„Nem biz én öcsém; mióta a vármegyének több gondja van reám, mint más közönséges halandóra: azóta egy lépést sem tettem gyalog; azonban tegnap a hevesi zsandárok tökéletesen alkalmatlanná tették lovamat. A szegény állat több mint hat lövést kapott, de mégis megszabadítá a koppók körmei között gazdáját, a filem mellett nem egy golyó röpött ám el tegnap öcsém!”

„Remegett kend ugy-e bátya?”

Dönti apró szürke szemei vadul szikráztak e szóra.

„Nem szokott Dönti Peti félni öcsém!” mondá haragosan.

„Ho hó! talán haragszik is kend bátya?”

„Haragszom!”

„Hát üsse meg kendet a menykő haragjával együtt?” Dönti nem válaszolt semmit. Mind a két czimbora halgatott egy pár perczig.

„Bátya! kérdé Dona hova igyekszünk mi?”

„Mi a baj?”

„Semmi, nekem mindögy akarhova megyünk, csak azt akarom kendnek figyelmébe ajánlani, hogy két nap óta az én étkezésem abból állott, hogy minden evés időben egy-egy gomblyukkal hátrább húztam nadrág szijamat.”

Dönti elnevette magát. — „Sovány koszt, nem csoda ha elájultál is karjaim között.”

„Pokolba! ha vastagabb vagyok, annál nagyobb szorit kend rajtam.”

„No jó! hát elvezetlek egy tanyára, hol egy gyönyörű kis mókus karjai várakoznak rád.”

„Üsse meg a menykő kendet gyönyörű kis mókusával együtt! mondom, hogy en éhes mint a tigris.”

„Ne féj semmit, monda Dönti mosolyogva: vár ott ránk minden a mi jó.”

„Kend ugy látom hogy csak comediat akar üzni az én éhes hasamból.”

„Bosszantani kezdesz azzal a has emlegetéssel. A puszták szabad fia nem szokták hasokra tüzni a zászlót. Mikor még én olyan fiatal voltam mint te; a szerelem volt nálam az első.”

Marsa Dona árca elkomorult e szóra. — „No veszekedjék kend velem bátya!”

Dönti némau tekintett czimborájára. Dona szemei merengve bámultak a messzeségbe.

„Ez a gyermek egészen furcsa előttem,” dűnyögé magában Dönti. Itt egy igen hosszú pauza következett. Mind két ember saját gondolatával foglalkozott.

— Végre Dona törte meg a csendet.

„Bátya! kié az a polyva fészék amott? — oly ijesztőn bámul erre, hogy az ember önkénytelen azon gondolatra jön: hogy oly elkárhozott képű viskóban becsületes emberek nem lakhatnak.”

„Abban a bagoly fészékben,” mondá Dönti „az én legjobb emberem, egy égetni való vén boszorkány és ennek gyermeke egy gyöngyadta barna kis lány laknak. — Majd meglásd mily szivességgel fogadnak engem ott!”

„No! üsse meg a menykő kendet jóbarátaival együtt: én nem kivankozom abba az ördög fészékbe.”

„Majd meglásd pedig, hogy öreg szüléd milyen nyájasan fogad bennünket.”

Dona bosszankodott, mert látta, hogy Dönti csak tréfát vele, de azért nem szólt semmit.

„No! itt vagyunk!” mondá Dönti pár percz múlva.

A két ember egy alacsony, polyvával fedett háziko előtt állott meg. Dönti leugrott lováról. — „Te csak maradj lovon öcsém; ugy látom az ajtó be van reteszelve, — aligha lesz ithon valaki.”

(Folytatása következik.)

egkönyebben gondolkozóknál is biztosítson egy kis önmegtagadást, buzgalmat. Ez oly apródonként összehordott tőke, mely jótékony kamataival egész a sírig kísér bennünket.

(Folyt. köv.)

Levelek a világ folyásáról.

— LXIX. —

Szerkesztő barátom!

Folyik minden felé még az aratás; de az országgyűlés számára folyt aratásnak vége: szép kévékbe van kötve az eredmény, a „szabad elvű párt“ asztalja igen nagy, a jobb és bal ellenzék földjén alig termett egy egy petrencze-rúdra való kis csomag. Hátra van még egynehány elmaradozott kerület; no de ez már csak olyan kalász szedgetés féle; a leendőket, akár egyik, akár másik csomóhoz gyűjtik, már nagyon keveset változtatnak az arányon. — Majd az ez után idő fogja megmutatni, mint telik a véka a jóból. — A ministeriumnak tagjai már gyülekeznek Budapestre, hogy tanácskozzanak a felett: mi legyen a trónbeszéd foglalatja, melylyel majdan az országgyűlés megnyitják; — augusztos 28-án ez összeül vagy egy hónapig a saját alakulásával, képviselők igazolásával, választások megemissítésével, újknak elrendelésével és — a trónbeszédre adandó felirattal lesz elfoglalva; majd azután megválasztják a delegatit — és ekkor jön a dolog vastagja: a jövő évre szóló költségvetés. — Akkorára körülbelül tudni fogja az ország, hogy örüljön-e, busuljon-e a mostan megejrtt választások felett.

A vámszövetség, vámegyezmény revisioja felett folyó az alkudozások a lajthántuliakkal, mennek az iratok, jönnek a válaszok, erre a viszonzások, azután az ultimatumok; ismét elől kezdik egyikfel a másikfel kívánatait, alapos tanulmány tárgyává teszi; ez így megy már hetek óta, öröm olvasni a nagy lapokat; a „Magyar Állam“ azt állítja hogy még nem történt semmi, a „Hon“ azt vitatja, hogy történt bizony valami, csak hogy még nem látszik az eredménye.

Hát a magyar nemzeti bank ügye? fogja kezdeni barátom uram! No hát tudja meg, hogy e körül is mozognak, — leginkább a bécsiek; a mi kormányunk az a javaslatot látja legezészerűbbnek, hogy a bécsi nemzeti bank alapítói alapítsanak Budapesten is egyet; s a német privilegium mellé kapják meg a magyar privilegiumot is. No én ugyan nem hiszem, hogy a bécsi banknak kárára volna.

Mozgás van mindenfelé az igazságügyi ministeriumnál is kész a bntető törvénykönyv s bntető eljárásról szóló törvényjavaslat; kész a javaslat a rendőrbíráskodási jogról, a bagatelle ügyeknek közigazgatási hatósághoz áttételéről; a járásbíráóságok illetékességének 500 frtig rugó ügyekre való kiterjesztéséről. Van kész törvényjavaslat sok mindenről, lesz mit meg szavazniok az új honatyáknak. Nem is hinné az ember hogy a régi rendszer gyökeréből mennyi sok új hajtás fakad.

Az új kormány erősen hozzá lát, hogy tatarozza állam épületünket.

Igy megy hazánkban, külföldön vigabb a világ a fejedelmek, hercegek egymás látogatására utazgatnak Vilmos császár szoros incognitóban utazott át Bajorországon, de azért a müncheni pályaudvarnál számos tisztelő várakozott reá hogy üdvözölhesse; — majd királyunkat látogatta meg az Ischl fürdőhelyen, és néhány napig vendége volt. Az olasz koronaörökös „Umberto“ most van Londonban, onnan visszatért Párisban fog egy darab ideig időzni. Az angol trónörökös meg kelet Indiába utazik, hogy az ottani birtok e látogatás által szorosabban fűződjék az anya országhoz, utazása csak mintegy másfél millió forintba fog kerülni, most szavazza meg az angol parlament.

P a j z á n .

S z i n h á z .

Barátom szerkesztő!

Mikor az „Egy szó a birodalmi tanácshoz“ című Pesten nagy tetszést (?) aratott korszerű (mert a mi nyavalyás korunk nyavalyás stüleménye) színműről szólottam, azt mondám: hogy tulajdonképen nem értem, mi nyerte meg a boldog pestiek tetszését annyira? Most mikor a „Háromcsőrű kacsá“ról emlékezem, melyet itt mult szombaton közkívánatra másodszor adtak színészeink, ujlag az előbbi hangon kell felkiáltanom: nem értem, mit kívánhatott a művészet iránt érdeklődő közönség e „kacsán“ másodszor látni?

Kinek nincs egyéb követelése a színművészettel szemben, minthogy egy párszor megkaczagatassa; az harmadik porciót is parancsolhat a „kacsából“ de a ki az üres csevegéseket nem szereti, az ugyan nem fogja megkívánni, hogy épen három csőre is legyen a kacsának, mikor alig tud megszabadulni a színpadi vad-ruczáktól.

Ott van a vasárnap (jul. 18-án) előadott darab: „A rabló menyasszonya.“ — „Vig életkép“ a jelzője; bécsiek játszik el nápolyban, briganti rablók társaságában; szemem szedett ostobaság; — nem jól mondom: — szemétem szedett ostobaság az egész, mely nem arra való, hogy a vasárnapi közönség ve-rejtekés filléréiért kevés lélek vidámitó, erkölcsnemesítő oktatást nyerhessen, hanem a kétértelmű élcelődés,

köznapis modor, s a nevetlenség szomorú jelenségei fö-lött rühögessen.

Igaz, hogy a színpadaak az életet kell hiven vis-szatükröztenie; de a tükör, melyet élénk tart — ki-vált midőn az élet árnyképeit tünteti föl — olyan le-gyen, hogy a megromlott szív önmagára ösmerve okul-jon, a romlatlan megilletődve visszaborzadjon.

A vasárnapi darab visszatükrözte az életet, de erkölcsi hatása egy garassal sem volt több, mint an-nak a vásárokon bemutatott festett ponyvának, mely-nek torzképeiből holmi csehországból megfutamlott kintornás rikácsoló énekével magyarázgatja a bámész-kodóknak egyik, másik rablógyilkosság igaz (?) tör-ténetét.

Miért fecserlik különbben derék színészeink ily nyomorult darabokra erejüket?

Templomnak kellene lenni a színpadnak, hol a bűnt, a társadalmi ferdeségeket intő példálú ostoroz-zák, hol a but, a fájdalmat, az örömet, a nagy tet-tekre vágó lelkesültséget, veszt ingató büséggel raj-zolják, hol a jó megnyeri jutalmát, a gonoszság bnté-tetését; hol míg a művészet játsszi előadásán gyönyör-ködik a szem, addig az elme felvilágosodást nyer, a szív érezni tanul; honnan a helyes fogalmaknak, a magasztos elveknek, a tisztább érzelmeknek át kel-lene szívárognok a társadalom minden rétegeibe.

Ha e célra nem törekszik a színpad, nincs mit csudálni, ha fogy a közönsége; — nem járnak abba a templomba, hol rossz a prédikáció.

Mit ér, ha színészeink jobbra használandó teh-etőségükkel erőlködnek is a silány darab emelésén! — Ne csak ügyes legyen a kalmár, hanem jó legyen a portékája is.

A vasárnapi darabon, Shakespeare megfordult sirjában.

Kedden Balla Béla ur, szintársulatunk egyik elsőrendű tagjának jutalmául „Szép Dunois lovag“ vig operette. — Operette! — művecske, nem mű; — közönségecske és nem közönség. — Jeles színészünk, tapsot, virágot, koszorút bőven aratott; de a taps és virág illat, ha táplálja is a művészetet; a művészt aligha! Amaz művészeknek elégséges, de a művészt pap-jának, ki szintén az oltártól él, bizony szerzett érdemeihez képest nagyon szűk lehetett a konvencziója! Hejh pedig ő, ki az alakításban, valamint az énekben is egyformán jó, eléggé igyekezett vala arra, hogy él-vezetes estében részesítse pártolóit; — hatalmasan tá-mogatta Liptay Laura k. a. énekével; nem külön-ben Moskovszky Anna es Esz Anna kisasszo-nyok, kik nagy szabású műtánczaik remek kivitelével lepték meg a jelen volt közönséget.

Csütörtökön „a király házassodik“ Tóth Kál-mán csinos színműve került volna a színpadra; — de bizony nem házassodott meg — nem a király, ha-nem a szintársulat; üres maradt a ház; — sokan vol-tak hivatalosak, ép úgy, mint az evangéliumi királyfi lakadalmára, — de mindenkinek volt dolga; az elő-adás elmaradt.

Legközelebb, mint a színlap hirdeti „R ó z s a S á n d o r“ kerüli a színpadra hihetőleg azért, hogy Shakespeare visszaforduljon sirjában. V i d o r .

Helyi és vegyes hírek.

A tehénlegeltetés ügye, mely az elmúlt télen és tavasszal annyiszor kísértett városi közgyűléstünkön, újabb kiadásban készül fellépni; ugyan is a 17 ft. legeltetési díj mellett kevesebb számú tehén hajtattott a csordára, mint mennyi a bizottság felszámítása szer-int a legelő mennyiségnek megfelelt volna; miután pedig a fölösleg maradt föld kaszálónak haszonbérbe nem vétetett, hanem néhány hold kimaradt; azon aján-lat fog legközelebb a közgyűlés elé kerülni, hogy min-den tehén után 1 ft. díj utánfizetessék, a mikor az-után a fölös föld is a csordának legeltetésére fog for-díttatni.

— Mult héten is volt egy tüzeset, folyó héten pedig kettő is; az oly nagy buzgósággal felkarolt volt tüztöltő-egylet, vajjon mikor fog már egyszer életbe lépni.

— Színészeink, kik alig nyolcz heti itt létük alatt nem egy élvezetes estélyt nyújtottak közönségünknek a reánk következő héten körünkől távozni fognak; az ide jöttekor kitünőleg szervezte volt társulat nem részesült a kellő pártolásban, nem csoda, hogy egyik másik jelesebb tag távozni kényszerült. A buzgó igaz-gató mindent megkísérelt, hogy a közönséget Thalia templomába édesse. Hasztalan! A szűk világ s né-mileg a szűkkeblű világ meghiusította fáradozásait. — Kár hogy néha néha silány darabok is kerültek a színpad-ra, melyek „Sztupa Andor“ ur általán ismert jó hírű igazgatói nevének kedvéért mellőzendők lettek volna. — Ezeket leszámítva, a derék társaság, mely jóval magasanban áll sok mások felett, bizonyára jó emléket hágy hátra az itteni műkedvelő közönség-nél. — Kísérje a derék társulatot a hazai nemtő ut-jában, s adjon neki másutt bővebb támogatást, szíve-sebb pártfogást.

— A szomszéd Csongrádon a követválasztás első

alkalommal — a jelöltek közül egyik sem kapván meg a szavazatok általános többségét — nem sikerült; mi-nél fogva mult szerdán jun. 21-én ejtetett meg a má-sodik szavazás, a mikor is „Csatár Zsigmond“ 148 szótöbbséggel lett megválasztva „Szarka Mihály“ kor-mánypárti jelölt ellenében.

— Figyelmeztetjük olvasóinkat egy művész ven-dégünkre. Az öregek közül is sokan fognak emlékezni a forradalom előtt jóval ismertté vált két tánczmesterre, Lakatosra és Veszterre. Lakatos Sándor ur, ki hazánk majd minden vidékén tanította a táncművésze-tet, ki már 1836-ik évben is Szentesen járt, s ki az egyetlen tánczoktató könyvet „Rajta párok tánczolja-tok“ írta, jelenleg városunkban időz. Két havi itt léte alatt az ifju nemzedéknek oktatást szándékozik adni a tánczban. Ajánljuk a családtagok és anyák figyelmé-be, kik gyermekeiket tánczra taníttatni szándékoznak, ke-ressék fel inkább e veterán művészt, hogy sem gyer-mekeiket egyik másik iparát megunta contárra bízzák.

— E hó 25-28-ára nagy csillaghullást várnak a tudósok, a magyar természettudományi társulat intéz-kedett, hogy hazánkban három helyütt történjenek ész-leletek, Selmeczbányán, Szatmárott és Zágrábban.

— Hód-Mező-Vásárhelyt e hó 11-én K. S. mun-kás, miután jól bepaprikáspálinkázott, az „Új torony-ról“ lehajította magát és rögtön szörnyet halt.

— Némely szivaroknak ára nem rég fellébb emel-tetett; — most meg arról panaszokodik a finansz mi-nister, hogy e szivarokból kevesebb fogy. — A mit a réven nyerni vélünk elvész a vámon.

— Az „Uj Idők“ című hetilap (divat-tárczá-val) 29-ik szám a következő válogatott s érdekes tar-talommal jelent meg: „Quinet Edgár“ „Uj szellem“ című munkájából, Pokorny Jenőtől; „Egy ábrád be-tege“ (eredeti költemény), Kiss Józseftől; „A nóták titka“ (eredeti elbeszélés), Abonyi Lajostól; „Eget, melyet a pap hisz . . .“ (Heine költeménye), Ancuntól; „Hitelezők, mint házasság szerzők“ (Sacher Mazoch elbeszélése); „A boldog ara“, (Kollari A. rajza), Havy Lajos; „Az én Karsci sógorom“ (tárcza-humoreszk), Kazaly Imrétől; „A cimbalomról“, Szabadi-Frank Ignácztól; „Két verskötetről“, Reviczky Gyula; „Irodalmi, társadalmi és művészeti hírek.“ — A bo-riték on: divat-tárcza-úzenetek, vidéki élet, Hymen, sakkalány, betűrejtvény (három jutalommal megfejtő előfizetők számára), a szerkesztő nyilt válaszai, vegye-sek. — E csinos s kedvelt hetilapra, melyet Bened-ek Aladár szerkeszt, folyvást előfizetheti, negyed évre 2 ft. 50 kr. s félfévre 5 frttal. Félévi előfizetők egy érdekes (s egy frt. értékű) könyvet is kapnak. Kiadói és szerkesztői hiyatala Budapest, Kristóftér 2. szám, III. emelet, 10. ajtó.

Nyilvános számadás

a néhai Reinholz Károly síremlékére begyűlt pénzről.

Bevétel: a „Szentesi Lap“ folyó 1875. évi 9. 10. és 11. számaiban megjelent közlemények szerint 109 frt. egy darab ezüst huszas = 34 kr., egy darab ezüst tizes = 17 kr. és egy darab 1/4 ezüst forintos = 25 kr., összesen 109 frt. 76 kr.

Ezen összeghez járultak adományokkal utólagosan Hankiss János 2 frt., Aigner Imre 1 frt. Volt te-hát az összes bevétel: 112 frt. 76 kr.

Kiadás: az alábbi 1.) alatti számla szerint 107 ft. 2.) alatti nyugtatóvány szerint 5 frt. 65 kr. Összes ki-adás 112 frt. 65 kr. A 11 kr. maradvány a könyvtár javára fordíttatik.

A sírkő felállításához szükséges téglát Zsoldos Ferencz ur ingyen volt szives kiszolgáltatni.

Szentés 1875. évi július 23-án. Zolnay Károly.

1.) Számla. Szentés, május 1-én. 1875.

Tekintetes Zolnay Károly ur rendeletére, boldogult Reinholz Károly ur részére.

T. cz. Gerenday Antal ur síremlék mű-gyarából, Budapestről hozottott egy piramide, porosz gránitból . . . . 100 frt. — kr. Kereszt véve és arányozva . . . . 3 „ — „ 67 aranyozott betű drbja 10 kr. . . . 6 „ 70 „ 109 frt. 70 kr. 10% toli engedély 10 „ 97 „ 98 frt. 73 kr. szállítási költség 8 „ 27 „ Összesen 107 frt. — kr.

A fentebbi 107, azaz száz hét forintot felvettem. Szentés 1875. május 1-én.

Dobray Sándor m. k., ügynök.

2.) Nyugtatóvány.

5 frt. 65 kr. azaz öt forint hatvanöt krajczárról, mely összeget Zolnay Károly urtól, a Reinholz Károly síremléke felállításáért, továbbá a felállításához szüksé-ges mész és homok árba, valósággal felvettem. Szentesen július 1-én. 1875.

Füredi Mihály m. k.

— Értésítések: Lovas Sándor II. t. 703. szám alatti háza szabad kézből eladó.

Egy, mintegy 80 köböl gabona eltartására szol-gáló hombár készülő eladó, bővebb értesítést ad e lapok kiadója.

Szabó Károly felső rétűföldje egy vagy több évre haszonbérbe kiadandó.

Sajó Sándor tanító tudatja a szülőkkel, hogy az iskolai szünetidő alatt csekély díj mellett oktatást ad az írás, olvasás és számolásban; s kéri az illető szülőket beiratás végett nála jelentkezni. — Felvétetnek 6—12 éves gyermekek.

Özv. Hajdu Mihályné örökösének az első tized-ben lévő 308. sz. házuk, 3 házi földjük és nagy-hegyi szőlőjük eladó; értekezni lehet Turzó András házá-nál, 264. h. sz. a.

Molnár Miklósnak az alsóréten, a 8 ik dűllőben 7 hold 900 nsz. 51 földje szabad kézből eladó; ugy-
szintén a 9-ik dűllőben egy hold hereföldje eladó. —
Értekezhetni az alsópárton úr. Marsovszki házában.

Vida Lászlónénak (szül. Sass Klára) 76 hold földje van a vásárhelyi ut szélén eladó; értekezhetni a helyszínen.

Sarkadi Nagy Ferencnek Ecsere 7 fertály tanya föld épületekkel együtt eladó; értekezhetni a tulajdonosnál a gözmslow mellett III. t. 647. h. sz. a.

Pataki Sándornak III. t. 284. sz. a. háza és nagynyomási I. oszt. földje a legkedvezőbb feltételek mellett eladó.

Ózvegy Szathmáry Mihályné nagy királysági 30 hold földje jövő őszkor hasznóbérbe kiadandó.

Vida István örökösei III. tizedbeli 212. sz. házuk, nagynyomási, derekegyházi ut mellett levő első oszt. házföldjüket fele kukorica terméssel — a 12. dűllőben egy részlet földjüket, szinte fele kukorica terméssel, szabad kézből eladandó.

Csordás András II. tized, 191. szám alatti lakosnak 200 hold földje akár egészben, akár 10—20 holdként kedvező feltételek mellett eladó.

Ugyanannak felsőpárti háza, nagy völgy parton levő szőlőmalmán és nagyhegyi 2 hold földje szabad kézből kedvező feltételek mellett eladó.

Figyelmeztetjük a városi közönség mindazon egy-
neit, kiknek a fennebbiekhez hasonló hiesztelni valójuk van, hogy akár e lap szerkesztőjénél, akár

a nyomdában jelentsék be, mi mindenkor szívesen és díjtalanul fogjuk közölni. — A mondott helyek valamelyikén történő bejelentés azért szükséges, mert Cicatricis Pál városi főjegyző ur, mitsem törődve a városi közönség érdekeivel, a városi hiesztelési könyvnek a lap számára leendő lemásoltatását kegyelmesen megengedni mind ez ideig nem méltóztatuk.

NYILTTÉR.*

Nyilvános nyilatkozat.

Folyó hó 6-án Simoncsics Emil kir. dohány-beváltótiszt urnak, ez idő szerinti csongrádi lakásán veled egyedül társalognván, közöttünk szóba jött a követváltási jelöltség. — Ez alkalommal nevezett ur pártisznevvel ingerültségében, általam mindig tisztelt két egyéniséggel szembe, sértő kifakadásokra gerjedt, s így közöttünk egy neme a feszültségnek keletkezvén, bosszúsággal váltunk el; midőn ő kicsinyileg és gunyorosan azt mondta: hogy többektől tudja, miszerint én „Csatár-párti“ vagyok; mire én neki azt feleltem: hogy mindaddig, míg azokat, kiket ő tud, hogy engem „Csatár-pártinak“ mondtak, meg nem nevezi, én őtet nem magyar embernek, de németnek tartom.

En nyolcz napig vártam, de mind ez ideig senkit

* Az e rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget a Szerk.

sem nevezett meg; ekkor egy este több tisztas urak és az ő jelenlétében a csongrádi casino-udvar kertjében nyilvánosan felszólítottam, hogy felhívásomhoz képest, az illetőket nevezze meg. Mire ő kijelentette: hogy ő senkit sem tud megnevezni, és csupán önmagát nevezi olyannak, ki engem „Csatár-pártinak“ tart; kijelentvén egyszersmind, hogy ő Magyar-nemes és Katonatiszt, készen áll lovagias elégtételre.

Másnap én, egy hozzá intézett levélben neki válaszoltam, mire ő Práznovszky Sándor urat hozzám küldvén, általa lovagias elégtételre (párbajra) hitt ki.

A kihívást elfogadtam, és segédjének bejelentetem megbízottjaim és tanuim nevét, felhíván: hogy ezekkel magukat érintkezésbe tegyék; — erre következő másikkal napon Simoncsics Emil kir. Dohány-beváltó Tiszt, Iró, Magyar-nemes és Katonatiszt ur, egy levelet küldött nekem, kitérő okoskodásokkal és elfuflutásokkal, melyben kijelenté: hogy a kihívást visszavonta.

A nyelge henczegeknek ezen nyilvánvaló tükrét, saját becsülete és az általa sértett egyének becsülete iránt elégtétel tekintetéből, kötelességemnek tartom a nyilvánosság előtt feltárni, azon megjegyzéssel: hogy ezen ügyre vonatkozó íráskor kezemnél lévén, bármikor és bárkinek felmutathatom.

Csongrád, 1875. július 20.

Blázsik Márton, s. k.

H I R D E T É S E K.

150/1875 sz. Árverési hirdetés.

Alulírt kiküldött végrehajtó a polg. tk. rdt. 403. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szentesi kir. járásbíróóság 790.813.841/1874. sz. végzése által Weisz M. Herrmann ellen, Fleischer és Goldarbeiter, Bleier Sándor és Ede, Seidl és Prosinagy részére 982 frt, követelés végett elrendelt kielégítési végrehajtás folytán bíróság lefoglalt, s 990 frtra becsült 11 db. szentesi takarékpénztári részvényből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladandók, minek a szentesi kir. jbiróság hiv. helyiségében a leendő eszközzésre határidőül 1875 ik évi augusztus hó 2-ik napjának délelőtti 9 órája tűzött ki, melyhez a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érdekelt ingóságok emez árverésen, a polg. tk. rdt. 406. §-a szerint, szükség esetében becsáron alól is eladatni fognak.

Kelt Szentesen, 1875-ik évi jul. 16. napján.

Onody Károly, bir. végrehajtó.

Pollák Lázár

pék-mesternél (fő-utca) van egy helyiség boltnak vagy mézárshéknak hasznóbérbe kiadó.

Arverési hirdetmény.

A szentesi kir. jbiróság, mint telekk. hatóság 1875. évi május hó 11. napján 1099 sz. a. kelt végzés folytán közhírré tétetik, miszerint a szeged-csongrádi takarékpénztár, mint végrehajtó részére 900 frt. tökékövetelés és járuléka kielégítése végett Nagy György és Marosi Eszter végrehajtást szenvedettől lefoglalt a szentesi 8069. számú telekjegyzőkönyvbe 1724. r. szám a. bevezetett és 8000 frtra becsült ingatlan vagyonnak végrehajtás utján elárvereztetése elrendeltvén, ennek foganatosítására első határnapul 1875. évi augusztus hó 30. napjának, szükség esetében 2-ik határnapul pedig 1875. évi szeptember hó 30-ik napjának d. e. 9 órája oly feltételek mellett tűzött ki, hogy:

1-ör a kikiáltási ár a becsár.

2-ör venni szándékozók tartoznak a becsár 10%-toliát bánatpénzüül a végrehajtó kezébe előre letenni.

3-ör tartozik vevő a vételár 1/3-át egy hónap alatt, a bánatpénz beszámításával, 1/3-át két hónap, 1/3-át négy hónap alatt, mindég az árverés napjától számítva járó 6% kamataival együtt befizetni.

4-er az árverésen vett birtok utáni százalékot vevő viselendi.

5-ör a megvett ingatlan vevőnek azonnal birtokába bocsáttatik, a telekkönyvi átíratás azonban csak az egész vételár lefizetésének igazolásával fog megengedtetni.

6-ör a fizetési határidők meg nem tartása esetében vevő kárára új árverés fog kitűzteni.

7-er hogy az első árverésnek netán eredmény nélkül elmúlásával a fentebb körülírt in-

gatlan a 2-ik árverésen becsáron alól is eladatni fog.

A becslevél és árverési feltételek az árverés alkalmával felolvastatni fognak

Azon jelzőlogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén, vagy ennek közelében lakknak, felhivatnak, hogy a vételár felosztás alkalmávali képviseltetésük végett, ezen hatóság székhelyén megbízottak rendelkeznek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentsék be, ellenkező esetben hivatalból kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

Vége mindazok, kik a fent körülírt ingatlan iránt tulajdoni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnek, ezen felhivatnak, hogy igény kereseteiket e hirdetmény közzé tételének, utolsó napjától számítandó 15 nap alatt a telekkönyvi hatóságnál nyujsák be, különben azok a végrehajtás folyamát nem gátolván, igénylők egyedül a vételár fölőlegére fognak utasítottatni.

Kelt Szentesen 1875. évi július 21 napján.

Onody Károly, bir. végrehajtó.

Vida Lászlónénak

(szül. Sass Klára) a vásárhelyi ut szélén

76 hold földje

van eladó; — értekezhetni a helyszínen.

Hirdetés.

Patay Szabó Sándor 629. számú háza kedvező feltételek mellett szabad kézből eladandó, azonkívül kis Tőkén 16 1/2 hold földje eladó.

Birtok eladás.

Kis-Tőkén 33 hold földem épületekkel együtt, ugyszinte az I. t, 251. szám alatti házam szabad kézből eladó.

Molnár József.

Bolt helyiség bérbeadás.

Szabó Mihály festőnek uri utca 138. szám alatti házában egy bolt helyiség mellék szobával, vagy a nélkül, f. évi szent Mihály napjától hasznóbérbe kiadandó.

Értekezni lehet ugyanott a tulajdonossal.

Kiadó: Cherrier János.

Epen most jelent meg, magyar fordítása a hírneves igen tanulságos könyvnek:

az önmegóvás,

tagadásad minden korbéli férfiaknak, Laurentiustól. Borítékba lepecsételve. Számtalanszor bebizonnyul segély és orvoslása (26 éves tapasztalás folytán) a

gyöngeségi

állapotoknak a főnemző tagokban, ideges bajokban stb. mint a rongáló önfertőzés és faji kicsapongások következmények. Minden könyvtárnál, jelesül Kókai Lajosnál, Károly utcában. Ára 2 fr. 30 kr.

A t. közönség óvatik bizonyos utazásoktól és majmolásoktól e könyv nem néve, melyek a közönség elámtása tekintetéből még hirdetésem szerinti leírásáig is terjednek. Azért figyeljen mindenki arra, hogy könyvem eredeti 35-ik kiadását

Laurentiustól kaphassa, mely egy 8-ad rétt 208 lapos kötetet képez 60 bonczatni ábrával aczélba metzve és a szerző névbélyegével van pecsételve 16—20 Laurentius tanár.

Felelős szerkesztő: Buday József.